

De diaconaal werker als goede buur

Eind mei trok ik de deur van het inloophuis de Herberg in Apeldoorn achter me dicht. Een intensieve periode tijdens de coronacrisis zat er op, een nieuwe (tijdelijke) medewerkster gaat het van mij overnemen. Binnenkort begin ik aan een nieuwe uitdaging in dienst van de P.K.N. Het was stil de afgelopen periode sinds half maart en toch ook weer niet. Stil omdat de inlooplek gesloten was en de vrijwilligers er niet waren. De Herberg fungeert als postadres voor mensen, die zich anders niet in kunnen schrijven. Sommigen vinden na verloop van tijd eigen woonruimte, anderen melden zich juist in deze tijd aan. En dat was nou precies de reden dat het helemaal niet stil was. De bel gaat, ik maak een praatje en overhandig de post aan de bezoeker of laat hem of haar op veilige afstand binnen voor een gesprek. Als iemand lang niets laat horen pak ik de telefoon of stuur een mailtje: ik heb je lange tijd niet gezien, waar was je? Soms is het contact heel vluchtig: een vraag hoe het gaat en elkaar een fijne dag wensen. Op andere momenten is het intensiever en worden de gesprekken veel persoonlijker. Dan zijn er even tranen of een vrolijke lach. Met een enkeling is er zelfs contact via facebook. En deze laatste week raak ik ontroerd van de lieve woorden van bezoekers die dankbaar waren dat ik er was deze periode. "Jammer dat ik je geen hand kan geven", zeggen sommige mensen, maar deze coronacrisis heeft ons dichterbij elkaar gebracht. Het voelt alsof we goede buren zijn geworden, die we allemaal kunnen zijn voor elkaar.

Theo van Driel